

השלמים נאכלים לשני ימים ולילה. ומהם למדנו גם לאימורים הפסולים שאם עלו לא ירדו.

וכן לענין פסול "יוצא" למד רבי יהודה שאם עלו לא ירדו משום שהיוצא כשר בכמה שלעולם עבודתה בחוץ והם כשרים בה, ולכך אף הבשר שנפסל משום "יוצא" אם עלה לא ירד. אולם, הדם שיצא פסול לגמרי לדעת רבי יהודה. (14)

וכן פסול "טמא" אם עלה לא ירד הואיל והותר לעלות למזבח בעבודת ציבור כשנטמאו רוב הציבור.

וכן זבח הנפסל מחמת שחטו במחשבת פסול של חוץ לזמנו אם עלה לא ירד, הואיל וזריקת דמו חשובה להיות מרצה לפיגולו שקובעת דין פיגול בזבח, שרק לאחר זריקת הדם חל בו דין פיגול [לענין חיוב כרת על אכילתו].

כי אחר שריבה הכתוב שיש פסולים שאם עלו לא ירדו ומיעט הכתוב שיש כאלו שאף אם עלו ירדו, הסברא נותנת שמרבה אני את אלו שהיה פסולן בקדש ולא נפסלו קודם שבאו לעזרה ולכן אם עלו לא ירדו, ומוציא אני מדין זה את אלו שלא היה פסולן בקדש אלא נפסלו עוד קודם שבאו לעזרה, שאלו אף על פי שעלו ירדו.

ורבי יהודה שאינו דורש את הפסוק כרבי שמעון שהרי הוא אינו מרבה את כל הפסולים בקדש, מיייתי לה לדין שאר פסולים שאם עלו לא ירדו מהכא: מפני מה אמרו "לך בדם כשר לענין שאם עלה לא ירד? משום שהרי לך כשר באימורין שאם עלו לא ירדו, וכשם שלענין אימורים דין הלך כן הוא, הוא הדין לענין דם.

ומפני מה לך באימורין כשר ואם עלה לא ירד? משום שהרי לך כשר בבשר! היינו בשר שלמים שאינו נפסל בלינת לילה, שהרי

של "זאת תורת העולה", אם כן קשה, מה ראה רבי יהודה לרבות את אלו ולמעט את אלו, ומשום כך פירש רש"י טעם זה שמיעט את אלו שנפסלו קודם זריקה.

14. כן כתבו רש"י ותוס'. והקשו התוס' [ד"ה הגה"ה יוצא], מדוע לא יוכשר דם היוצא לענין שאם עלה לא ירד, מטעם זה שהוא כשר בכמה? ותירצו, שהכשר הדם חמור הוא, ואין ללמוד בכמה להכשירו אם לא שנמצא לו הכשר בפנים העזרה. עוד תירצו, שדם שהוא ה"מתיר" אין ללמוד להכשיר פסולו לענין אם עלה לא ירד מבמה שבה הוא כשר לגמרי, אף על פי שאת היוצא והלך באימורים כן למדנו ממקום שהוא בהכשר גמור.

ומטעם זה כתבו לבאר, מדוע הוצרכה הגמ' ללמוד את דין הדם שלך מאימורים שלנו [אשר הם עצמם אינם נלמדים אלא מבשר שלמים שלך, ואשר משום כך דנה הגמ' לעיל שיש כאן דבר הנלמד מבנין אב שחוזר ומלמד בבנין אב], הרי מאחר והדם נפסל בלינה מיד עם שקיעת החמה, היה אפשר לה לגמ' ללמוד דין הכשרו לענין אם עלו לא ירדו מאימורים הכשרים בשעה זו, שהרי אין הם נפסלים בלינה אלא בעלות השחר?! אלא בהכרח, אין למוד דם הפסול מאימורים הכשרים.

ומטעם זה ביארנו, מדוע הוצרכה הגמ' לפרש לימוד אחר לענין הפסולים מחמת מחשבת פסול, וכן לענין הפסולים מחמת שקבלו הפסולין או זרקו את דמו, ולא למדנו אף את

אמר רבי יוחנן: **השוחט בהמה בלילה בפנים** העזרה והעלה אותה בחוץ, חייב משום העלאת חוץ אפילו לרבי יהודה הסובר שהנשחט בלילה אם עלה ירד. וחידוש בזה רבי יוחנן, שאף על פי שאין חייבין על העלאת חוץ אלא כשהעלה דבר שהוא ראוי להתקבל בפנים או לכל הפחות שהוא ראוי לענין זה שאם עלה לא ירד, ואילו הנשחט בלילה לדעת רבי יהודה אם עלה ירד, מכל מקום חייב עליו משום העלאת חוץ.

והטעם, כי מסתבר שלא תהא זו פחותה פג-א משוחט בחוץ ומעלה בחוץ שחייב על שחיתתה ועל העלאתה אף על פי שאין היא ראויה לעלות בפנים שהרי נשחטה בחוץ [והיינו, שיש לחלק בין מקום שהוכשר להעלאה בפנים ונפסל, שבזה אין חייב על העלאתו בחוץ, לבין מקום שמעולם לא הוכשר להעלאה בפנים שבזה חייב, והוא הדין לנשחט בלילה שמאחר ומעולם לא הוכשר להעלאה בפנים, חייב על העלאתו בחוץ].

מתיב רב חייא בר אבין על דברי רבי יוחנן: שנינו במשנה, **השוחט עוף קדשים בפנים ומעלה אותו אחרי כן בחוץ פטור** על העלאתו משום שהעלה דבר שאין מתקבל בפנים שהרי אין מקריבין עוף שחוט אלא מלוק בלבד. אבל אם שחט את העוף בחוץ ומעלה אותו בחוץ חייב בין על שחיתתו משום שריכתה תורה לחייב את כל הנשחט בחוץ, ובין על העלאתו משום שריכתה תורה לחייב על העלאת כל הנשחטים כשם שחייב על שחיתתם.

ואף הפסול מחמת מחשבת חוץ למקומו דינו שאם עלה לא ירד, הואיל ואיתקש לחוץ לזמנו, ויש לנו ללמוד דין זה מזה.

וכן זה שנפסל מחמת שקבלו פסולין לעבודה או זרקו את דמו, דינו שאם עלה לא ירד הוא רק בהנך פסולי דחזו לעבודת ציבור שאלו הפסולים שקיבלו או זרקו את הדם, ראויים לעבודה בקרבן ציבור הבא בפסול זה, וכגון קרבן הבא בטומאת צבור, והטעם בזה כפי שנאמר לעיל לענין פסול "טמא".

ומקשינן: וכי דנין דבר שהוא שלא בהכשרו כגון האימורים שנפסלו משום לינה או יוצא, לדון בהם דין זה שאם עלו לא ירדו מדבר שהוא בהכשרו ולא נפסל כלל מחמת לינה ויוצא, שהרי האימורים שיצאו בכמה או אימורי שלמים שלנו לא נפסלו כלל, ומה שאין כן אימורים שיצאו מהמקדש או אימורי עולה ושאר זבחים שלנו פסולים הם! ?

ומתצינן: תנא אדרשת "זאת תורת העולה" שבה ריבה את דין כל העולים שאם עלו לא ירדו, פמייך ליה לדבריו ללמוד דין זה. וכל הלימודים האמורים כאן אינם אלא סברות לחלק בין אלו הפסולים שדינם שלא ירדו לבין אותם פסולים שהתמעטו מדין זה [בתיבות "זאת" "היא" העולה] שבהם הדין שאם עלו ירדו. והיינו שמאחר ומצינו מעלה מסוימת בפסולים אלו שיש להם הכשר במקום אחר, לכן מסתבר לנו לרבות אותם לענין דין זה שאם עלו לא ירדו.